

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nadejda Toma,
Judecători Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,
Victor Boico,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 3 mai 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019, declarate de procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Motînga Maxim, și procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, de avocatul Tăbîrță Adrian în numele inculpatului

*Topciu Alexandru XXXXX, născut la
XXXXX, originar și locuitor al mun. XXXXX, str.
XXXXX, XXXXX, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>09.01.2019 - 03.05.2019,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>30.07.2019 - 16.10.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	
<i>ordinar:</i>	<i>30.01.2020 - 03.11.2020,</i>
<i>în anulare:</i>	<i>02.02.2021 - 08.04.2021,</i>
<i>ordinar:</i>	<i>31.05.2021 - 21.06.2021.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 3 mai 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Topciu A. a fost condamnat în baza art. 208¹ Cod penal la 8 luni închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de *probă* de 1 an.

Corpul delict - laptopul marca „Toshiba”, model „SatelKte C55-B5100”, cu număr de serie XXXXX, urmând a fi restituit lui Topciu A., după intrarea sentinței în vigoare.

2. Instanța de fond a constatat că, în perioada 10.01.2018 - 31.01.2018, inculpatul Topciu A., aflându-se la domiciliul său din mun. XXXXX, str. XXXXX,

XXXXX, utilizând sisteme informatice ce erau conectate la rețeaua internet cu adresa IP: XXXXX, ce i-a fost alocată ultimului, potrivit bazei regionale www.ripe.net, de către Compania de Telecomunicații „Moldtelecom” SA, intenționat a folosit, deținut și distribuit în rețeaua internet, prin intermediul programelor soft specializate pentru partajarea de fișiere în spațiul internet de tip „torrent” - 429 fișiere foto-video, care se atribuie la categoria pornografiei infantile, inclusiv și următoarele fișiere video: „XXXXX”.

Totodată, potrivit procesului-verbal din 06.12.2018, urmare a examinării informației ce se conține pe dispozitivul de stocare a informației (HDD) din sistemul informatic (laptop) de marca „Toshiba”, model „Satellite C55- B5100”, cu nr. de serie XXXXX, ce aparține și a fost utilizat de Topciu A., ridicat prin procesul-verbal de percheziție din 19.04.2018, efectuată la domiciliul acestuia amplasat în mun. XXXXX, str. XXXXX, XXXXX, XXXXX, au fost depistate 8 fișiere foto, care au fost deținute intenționat de către Topciu A. până la 19.04.2018, stabilindu-se că toate imaginile foto sunt înregistrate în baza de date internațională administrată de OIPC „Interpol” - ICSE, ca fiind material din categoria pornografiei infantile și care constituie imagini în formă electronică ale copiilor implicați în activități sexuale explicite, reale sau simulate, ale organelor sexuale ale unui copil, reprezentate în manieră lascivă sau obscene.

Instanța a reținut că, inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, probele administrate dovedesc că ultimul este vinovat de săvârșirea infracțiunii și anume pornografie infantilă, adică distribuirea, folosirea și deținerea de imagini sau alte atentări ale unui sau mai mulți copii implicați în activități sexuale explicite, reale sau simulate, imagini sau alte reprezentări ale organelor sexuale al unui copil, reprezentate de maniera lascivă sau obscenă, în formă electronică, infracțiune prevăzută de art. 208¹ Cod penal, ce se pedepsește cu închisoarea de la 1 la 3 ani.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, ca circumstanță atenuantă fiind săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin gravă, și că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, că în baza art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală inculpatul beneficiază de reducere cu $\frac{1}{3}$ a limitelor de pedeapsă prevăzută de lege în cazul pedepsei cu închisoare, că inculpatul s-a căit, și-a recunoscut vinovăția, concluzionând de a-i numi o pedeapsă non-privativă de libertate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

3. Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Motînga Maxim, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 208¹ Cod penal la 1 an închisoare, cu confiscarea în contul statului a corpului delict - sistemul informatic (laptop) de marca „Toshiba”, model „Satellite C55-B5100”, cu nr. de serie XXXXX.

Apelantul a invocat că, pentru comiterea unei infracțiuni mai puțin grave, este mult prea blândă o pedeapsă non-privativă de libertate.

Ori, infracțiunea prevăzută de art. 208¹ Cod penal, face parte din categoria „infracțiunilor contra familiei și a minorilor”, menită să protejeze integritatea fizică și psihică a copilului. Totodată, scopul acestei norme penale constă în prevenirea săvârșirii de către făptuitori a unor eventuale infracțiuni grave și deosebit de grave împotriva minorilor dar și a infracțiunilor privind viața sexuală a acestora.

Totodată, potrivit art. 162 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, uneltele care au servit la săvârșirea infracțiunii vor fi confiscate și predate instituțiilor respective, iar corpul delict - sistemul informatic (laptop) de marca „Toshiba”, model „Satellite C55-B5100”, cu nr. de serie XXXXX a fost utilizat de către inculpat la săvârșirea infracțiunii.

3.1. A declarat apel și avocatul Tâbîrță Adrian, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă conform art. 55 Cod penal, sub formă de amendă contravențională.

Apelantul a invocat că, instanța de fond nu a acordat deplină eficiență principiilor prevăzute de art. 61 Cod penal, nu a ținut cont că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și s-a căit sincer de cele comise, este la prima încălcare a legii, anterior nu a fost judecat, nu are antecedente penale, se caracterizează pozitiv la locul de muncă și de trai, este căsătorit și întreține un copil minor.

La fel, instanța nu s-a expus nici într-un fel asupra solicitării apărării de a aplica în privința inculpatului prevederile art. 55 Cod penal și anume liberarea de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională ori, inculpatul întrunea toate condițiile prevăzute de lege pentru a-i fi aplicate prevederile sus-menționate, iar instanța n-a argumentat motivul pentru care nu a acceptat solicitarea avocatului și a inculpatului.

Drept consecință, pedeapsa aplicată inculpatului este mult prea aspră, iar aceasta nu va face decât să limiteze inculpatul în exercitarea obligației sale părintești de întreținere fapt prin care totodată se lezează dreptul copilului de a beneficia de un nivel de trai care să-i permită dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019, apelul avocatului a fost respins, ca nefondat, admis apelul declarat de procuror, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Corpul delict - laptopul marca „Toshiba”, model „Satellite C55-B5100”, nr. seriei XXXXX, a fost confiscat, cu predarea instituției competente.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În acest sens, se reține că infracțiunea comisă de inculpat și prevăzută de art. 208¹ se califică în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (3) Cod penal ca mai puțin gravă.

În conformitate cu art. 76 Cod penal, instanța de fond a reținut cu titlu de circumstanțe atenuante - săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave.

În conformitate cu art. 77 Cod penal, instanța de fond nu a reținut careva circumstanțe agravante.

Instanța de fond, reieșind din circumstanțele cauzei și prevederile legii penale, având în vedere lipsa circumstanțelor agravante în vinovăția inculpatului, precum și recunoașterea vinovăției în cele comise, căința sinceră, just a concluzionat că corijarea și reeducarea inculpatului este posibilă prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea executării pedepsei pe un termen prevăzut de lege.

Din materialele cauzei penale rezultă că inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, sincer s-a căit de cele comise, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, este căsătorit, are la întreținere un copil minor, soția acestuia fiind însărcinată.

Pedeapsa aplicată inculpatului fiind apreciată ca legală și echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei și personalitatea acestuia, avându-se în vedere și capacitatea ultimului de a se corecta și de a nu admite alte încălcări a legii penale, or, sincer s-a căit de cele comise, este încadrat în câmpul muncii, este căsătorit, are la întreținere un copil minor, soția este însărcinată, anterior nu a comis infracțiuni, or, pedeapsa stabilită și individualizată de către instanța inferioară, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, iar stabilirea pedepsei cu închisoare inculpatului, cu executarea reală a acesteia, nu și-ar atinge scopul scontat.

Astfel, la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 9, 61, 75 Cod penal, totodată ținând cont și de faptul că, a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă pentru care prevederile art. 90 Cod penal sunt aplicabile.

În temeiul art. 162 alin. (1) pct. 1) Cod procedură penală, corpul delict - laptopul „Toshiba”, de model Satellite C55-B51000 urmează a fi confiscat și predat instituției competente.

Solicitarea avocatului privind liberarea inculpatului de răspundere penală în temeiul art. 55 Cod penal, este nefondată, or, în privința inculpatului nu sunt întrunite în mod cumulativ condițiile privind dispunerea liberării de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională.

În speță, nu este constatat faptul că corectarea inculpatului este posibilă fără a fi supus răspunderii penale.

În acest sens, se reține că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 208¹ Cod penal, care face parte din categoria „infracțiunilor contra familiei și a minorilor” menită să protejeze integritatea fizică și psihică a copilului. Totodată, scopul acestei norme penale constă în prevenirea săvârșirii de către făptuitori a unor eventuale infracțiuni grave și deosebit de grave împotriva minorilor, dar și a infracțiunilor privind viața sexuală a acestora.

5. Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Motînga Maxim și procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, au declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a deciziei menționate, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenții au invocat că, o decizie de condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru comiterea infracțiunii *imputate lui Tincu*

Vasilii, nu va atinge scopul prevenirii de comitere de noi infracțiuni de către inculpat, care locuiește în vecinătate cu victima și mai persistă ură față de acesta, căruia nici nu i-a achitat prejudiciul încasat de către instanță de fond.

Luând în considerație că infracțiunea în cauză are o amploare răspândită în R. Moldova, iar legea penală apără aceste valori de orice atentat, instanța de apel urma a exclude aplicarea art. 90 Cod penal, pentru a evita contribuirea la dezvoltarea în rândul cetățenilor a sentimentului că nu pot beneficia de o protecție adecvată din partea statului și curmarea încrederii infractorilor în faptul, că vor fi blând pedepsiți.

Corectarea inculpatului nominalizat, ca scop al pedepsei penale, presupune conștientizarea de către numit a celor săvârșite și reîncadrarea acestuia în activitatea societății, pe când comportamentul lui denotă lipsă de încredere, din care cauză este imposibilă corectarea și reeducarea acestuia fără izolarea reală de societate.

În cadrul examinării acestei cauze penale, nu au fost stabilite careva motive care ar concluziona că nu este rațional ca inculpatul să nu execute pedeapsa cu închisoarea prevăzută de lege și solicitată de acuzare pentru fapta săvârșită.

În drept, recursul a fost întemeiat pe prevederile din art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Tâbîrță Adrian, solicitând casarea parțială a sentinței și deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care s-i fie stabilită inculpatului o pedeapsă mai blândă, cu aplicarea prevederilor art. 55 Cod penal, sub formă de amendă contravențională.

Recurentul a invocat că, atât instanțele nu au acordat deplină eficiență principiilor prevăzute de art. 61 Cod penal, totodată, nu au ținut cont că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și s-a căit sincer de cele comise, este la prima încălcare a legii, anterior nu a fost judecat, nu are antecedente penale, se caracterizează pozitiv la locul de muncă și de trai, este căsătorit și întreține un copil minor.

Instanța de fond nu s-a expus nici într-un fel asupra solicitării apărării de a aplica în privința inculpatului prevederile art. 55 Cod penal.

Totodată, concluzia instanței de apel referitor la inaplicabilitatea în speță a dispozițiilor art. 55 Cod penal sunt vădit neîntemeiate și contrare Legii.

Drept consecință, pedeapsa aplicată inculpatului este mult prea aspră, iar aceasta nu va face decât să limiteze inculpatul în exercitarea obligației sale părintești de întreținere fapt prin care totodată se lezează dreptul copilului de a beneficia de un nivel de trai care să-i permită dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială.

În drept, recursul a fost întemeiat pe prevederile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Potrivit deciziei Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 3 noiembrie 2020, apelul avocatului a fost respins, ca nefondat, admis apelul declarat de procuror, casată sentința și decizia instanței de apel: „*în partea modului de*

executare a pedepsei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care se exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Topciu Alexandru se consideră condamnat în baza art. 208/1 Cod penal, la pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, din momentul reținerii”.

În rest, hotărârile contestate au fost menținute.

Instanța de recurs a statuat, cu referire la recursul ordinar declarat de către avocat, că instanțele au acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, au ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală, și în consecință au motivat corespunzător respingerea aplicării prevederilor art. 55 Cod penal.

Astfel, instanțelor de fond care au concluzionat corect că recunoașterea vinovăției și căința sinceră manifestată de inculpat, nu poate echivala cu faptul că corectarea și reeducarea acestuia este posibilă în condițiile liberării de răspundere penală, deoarece acest fapt urmează a fi constatat în coraport cu toate datele din dosarul penal, or, inculpatul a săvârșit o infracțiune cu intenție, care nu poate fi considerată ca o faptă accidentală în viața acestuia, dar reprezintă intenția directă și conștientă a inculpatului, care recurgând la săvârșirea faptelor infracționale, și-a asumat și consecințele care pot surveni, în contextul în care infracțiunea prevăzută de art. 208¹ Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor contra familiei și a minorilor, care are menirea de a proteja integritatea fizică și psihică a copilului.

Cu referire la recursul ordinar declarat de către procuror, instanța de recurs a reținut următoarele.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului, sau, după caz, dispune rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Reieșind din conținutul cererii de recurs declarate, instanța de recurs a reținut că, procurorul invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care stabilește, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

În acest sens, soluția instanțelor de fond și de apel în partea stabilirii modului de executare a pedepsei este neîntemeiată, deoarece nu s-a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 75 Cod penal, insuficient au abordat condițiile ce vizează circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat, nu a luat în considerație că prin săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208¹ Cod penal - pornografia infantilă, se atentează la integritatea fizică și psihică a copilului, întrucât această infracțiune face parte din categoria infracțiunilor contra familiei și a minorilor.

La individualizarea pedepsei stabilite inculpatului, instanțele de fond nu au indicat suficient motivele aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, admitând *dubla valență* a aceluiași circumstanțe și împrejurări care au fost reținute inițial la

aplicarea termenului pedepsei cu închisoare în baza art. 208¹ Cod penal, iar ulterior, în baza aceluiași circumstanțe să dispună suspendarea condiționată a executării pedepsei lui Topciu A.

În acest sens, nu pot fi luate în considerație circumstanțele reținute de către instanțele de fond și care au fost puse la baza aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, că inculpatul s-a căit sincer de cele săvârșite și a recunoscut vina.

Prin urmare, că scopul corectării și reeducării inculpatului poate fi realizat și prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal este una greșită, din care considerente urmează a fi exclusă, nefiind considerat că prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

7. În virtutea prevederilor art. 466 Cod de procedură penală, hotărârile judecătorești au devenit irevocabile.

8. Avocatul Tăbîrță Adrian a declarat recurs în anulare, solicitând casarea deciziei Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 3.11.2020, cu menținerea sentinței primei instanțe din 03.05.2019 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 16.10.2019.

Recurentul a invocat că, până la pronunțarea deciziei Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 3.11.2020, condamnatul Topciu A. deja își executase integral pedeapsa stabilită în speță.

Prin decizia Curții de Apel din 16 octombrie 2019, a fost respins apelul avocatului și admis apelul acuzatorului de stat, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Corpul delict - laptopul „Toshiba”, de model „Satellite C55-B51000” a fost confiscat și predat instituției competente. În rest sentința a fost menținută, prin care lui Topciu A. fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu suspendarea condiționată a executării ei pe un termen de probă de 1 an, conform art. 90 Cod penal.

Potrivit alin. (3) art. 415 Cod procedură penală, decizia instanței de apel în privința lui Topciu A., fiind susceptibilă, a și fost pusă efectiv în executare din momentul adoptării, ulterior fiind executată integral de către condamnat.

Respectiv, nu este vina condamnatului în situația creată, pentru că oricum era obligat să se subordoneze deciziei instanței de apel, ce a și făcut, or, potrivit al. (3) art. 466, alin. (1) 467 Cod procedură penală, hotărârile instanței de apel fiind definitivă era obligatorie pentru el, având putere executorie pe întregul teritoriu al R. Moldova. Ca urmare, începând cu 16.10.2019, Topciu A. a executat integral decizia instanței de apel, a fost luat la controlul Biroului de Probațiune, unde s-a afla la evidență până la expirarea termenului de probă și a îndeplinit toate prescripțiile legale și cele ale instanței.

Astfel, la 16.10.2020, condamnatul a executat integral pedeapsa stabilită și menținută de către instanța de apel, în acest context s-a anexat și certificatul eliberat de către Biroul de Probațiune Chișinău prin care se atestă faptul că: „Topciu A. a fost exclus din evidență în temeiul expirării termenului la data de 16.10.2020.”

Evident, că la 03.11.2020 când instanța de recurs s-a pronunțat asupra speței, condamnatul deja își executase integral pedeapsa.

În această ordine de idei, sunt aplicabile constatările CtEDO din cauza Ștefan vs. România, 28319/03, 06.04.2010, în care Curtea ar fi apreciat ca Statul

este cel care trebuie sa își asume erorile comise de Parchet și instanțe și că aceste erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate de procedura în cauză.

De altfel, conform certificatului nr. XXXXX din 18.11.2020, eliberat de Biroul de Probațiune Chișinău, cet. Topciu A. născut la XXXXX, domiciliat în mun. XXXXX, str. XXXXX, XXXXX, XXXXX, condamnat la 03.05.2019 de către Judecătoria Chișinău, sediul Buicani, decizia Curții de Apel Chișinău din 16.10.2019 în baza art. 208¹ Cod penal, la 8 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an, ultimul s-a aflat la evidența Biroului de Probațiune Chișinău, iar la 16.10.2020, în legătură cu expirarea termenului de probă a fost exclus din evidență.

În așa mod, condamnatul până la 16.10.2020 a ispășit integral pedeapsa stabilită prin decizia instanței de apel și a făcut concluziile respective, nu a mai comis și nu are de gând să comită nici pe viitor fapte contrare legii, deci s-a corectat integral. Potrivit alin. (4) art. 276 Cod de executare, termenul de probă se consideră expirat în ultima zi a termenului stabilit, iar în virtutea art. 274 alin. (1) lit. h) art. 275, alin. (4) art. 276 din același Cod, Topciu A., de drept a obținut stingerea executării pedepsei, fiind stins cât raportul juridic de executare a pedepsei penale și obligația condamnatului de a executa pedeapsa, atât și dreptul organelor de stat de a cere executarea pedepsei, în legătură cu acest caz, or aceasta a avut loc urmare a respectării de către condamnat a comportamentului stabilit prin hotărârea judecătorească și expirării termenului de probă.

Prin urmare, se cerea aplicarea standardelor internaționale și încetarea procesului penal, deoarece există alte circumstanțe care exclud și condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală, or conform alin. (1) art. 22 Cod procedură penală, alin. (1) art. 4 Protocolul 7 la CoEDO, nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași Stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui Stat și care a fost executată integral.

Astfel, recursul ordinar declarat de către procurori, împotriva deciziei instanței de apel, a fost înregistrat la Curtea Supremă de Justiție secția documentare procesuală a cauzelor penale sub numărul de intrare XXXXX la 03.12.2019.

Acuzatorii de stat au solicitat următoarele: Admiterea recursului, casarea parțială din motivele expuse mai sus a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16.10.2019, pronunțată public la 27.11.2019 în privința inculpatului, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Deci, instanța de recurs a ieșit din limitele de examinare a recursului înrăutățind situația inculpatului, deși acuzatorul de stat în recurs a avut alte solicitări.

Ori, conform art. 24 Cod de procedură penală și anume a principiului contradictorialității, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

E cert faptul, că a fost admis un recurs neîntemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, ori Colegiul Penal lărgit în textul deciziei sale recunoaște că condițiile pentru aplicarea prevederilor art. 90 în speță sunt, doar că nu au fost pe

deplin motivate, ce demonstrează încă odată faptul că prin hotărârile casate a fost aplicată pedeapsa individualizată conform prevederilor legale.

CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (cauza Tatishvili contra Rusiei 2007).

Astfel, atât instanța de fond și cea de apel corect au aplicat prevederile art. 90 Cod penal în privința inculpatului, a cercetat sub toate aspectele complet și obiectiv cauza, personalitatea condamnatului, condițiile de viață a familiei acestuia, fapta prejudiciabilă și consecințele ei.

9. Potrivit deciziei Colegiului Penal Curții Supreme de Justiție din 8 aprilie 2021, recursul în anulare a fost admis, casată total decizia Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 3 noiembrie 2020, și dispusă rejudecarea cauzei la etapa judecării recursului ordinar, de către Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție.

Instanța de recurs în anulare a statuat că, potrivit art. 466 alin. (3), 467 alin. (1), 468 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel rămân definitive la data pronunțării deciziei în apel. Hotărârile judecătorești definitive sunt obligatorii pentru toate persoanele fizice și juridice din țară și au putere executorie pe întregul teritoriu al Republicii Moldova. Trimiterea spre executare a hotărârii judecătorești se pune în sarcina instanței care a judecat cauza în primă instanță. Dispoziția de executare a hotărârii judecătorești, în termen de 10 zile de la data când hotărârea a rămas definitivă, se trimite de către președintele instanței, împreună cu o copie de pe hotărârea definitivă, organului însărcinat cu punerea în executare a sentinței conform prevederilor legislației de executare. Organele care pun în executare sentința comunică de îndată, dar nu mai târziu de 5 zile, instanței care a trimis hotărârea dată despre punerea în executare a acesteia.

Astfel, potrivit materialelor dosarului, la 12.12.2019, Judecătoria Chișinău a fost înștiințată de către Biroul de Probațiune Centru că, sentința Judecătoriei Chișinău din 03.05.2019, în privința lui Topciu A., condamnat în baza art. 208¹ Cod penal la 8 luni închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an, conform art. 90 Cod penal, a fost luată spre executare.

La 03.12.2019 și 24.12.2019, procurorul și avocatul au contestat cu recurs ordinar hotărârile instanțelor inferioare, cauza penală fiind expediată în adresa Curții Supreme de Justiție la 30.01.2020, instanța de recurs pronunțându-se asupra recursurilor ordinare la data de 03.11.2020.

Totodată, prin scrisoarea cu numărul de ieșire XXXXX din 20.10.2020, Direcția Supraveghere și Pedepse Complementare a Biroului de Probațiune Chișinău, a informat Judecătoria Chișinău că „*Topciu Alexandru XXXXX, a.n. XXXXX, condamnat prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani nr. XXXXX din 03.05.2019, decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău nr. XXXXX din 16.10.2019, în baza art. 208¹ Cod penal, la 8 luni închisoare, în baza art. 90 Cod penal executarea pedepsei fiind suspendată pe un termen de 1 an, a fost exclus de la evidență în legătură cu expirarea termenului la 16 octombrie 2020*”.

Potrivit art. 274, 275 alin. (1) lit. h), h¹), (2), (3), 276 alin. (4) Cod de executare, prin stingerea executării pedepsei se stinge raportul juridic de executare a pedepsei penale, adică obligația condamnatului de a executa pedeapsa și dreptul organului de stat de a cere executarea pedepsei. Stingerea executării pedepsei are

loc în cazul respectării de către condamnat a comportamentului stabilit prin hotărârea 15 judecătorească și expirării termenului de probă, respectării condițiilor de probațiune și expirării perioadei de probațiune. Despre intervenirea unor împrejurări stabilite în alin. (1) al prezentului articol instituția sau organul care asigură executarea pedepsei comunică în scris instanței care a judecat cauza în fond, anexând materiale probatorii.

Ori, la data parvenirii înștiințării despre excluderea de la evidență a condamnatului Topciu A., în legătură cu expirarea termenului la 16.10.2020, instanța de fond avea obligația pozitivă de a comunica această informație instanței de recurs pe rolul căreia se aflau în examinare recursurile ordinare declarate împotriva hotărârilor instanțelor inferioare pe cauza penală în privința lui Topciu A.

În conformitate cu art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor.

Astfel, institutul juridic - suspendarea condiționată a executării pedepsei, prin caracterul său, reprezintă acel mijloc de punere în executare a măsurii de constrângere - pedeapsa cu închisoarea, aplicată de către instanță în funcție de circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat, în schimbul unui șir de lipsuri și de restricții prevăzute la alin. (6) art. 90 Cod penal.

În aceste circumstanțe, la momentul examinării cauzei în instanța de recurs, pedeapsa penală constituind măsura de constrângere și mijlocul de punere în executare, în conformitate cu prevederile art. 276 alin. (4) Cod de executare era executată - era stins raportul juridic de executare a pedepsei penale, adică obligația condamnatului de a executa pedeapsa și dreptul organului de stat de a cere executarea pedepsei. Ori, lipsurile și restricțiile impuse de instanță au curs și au provocat efecte juridice asupra subiectului, neîntrerupt până la data de 16 octombrie 2020, iar schimbarea modului de executare a pedepsei, prin excluderea art. 90 Cod penal în privința condamnatului, după data de 16 octombrie 2020, constituie în sine încălcarea dreptului condamnatului garantat de art. 4 alin. (1) Protocol 7 din CoEDO, de a nu fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.

Potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, omisiunile unui organ statal nu pot fi puse în seama condamnatului.

În acest sens, sunt aplicabile constatările CtEDO din cauza Ștefan vs. România, 28319/03, 6 aprilie 2010, în care Curtea a apreciat că Statul este cel care trebuie să își asume erorile comise de Parchet și instanțe și că aceste erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate de procedura în cauză.

La fel, și în cauza Stoianova și Nedelcu vs. România nr. 77.517/01 și 77.722/01, 4 august 2005, Curtea a menționat: „carențele autorităților nu pot fi imputabile reclamantilor și nu trebuie să-i pună într-o situație defavorabilă”.

Pe cale de consecință, încălcarea nominalizată, comisă de instanța de recurs, a lezat dreptul inculpatului de a nu fi pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat,

garantat de art. 4 alin. (1) Protocol nr. 7 CoEDO și constituie un viciu fundamental care a afectat hotărârea adoptată de această instanță, adică reprezintă o eroare de drept care permite redeschiderea procesului penal, cu dispunerea rejudecării cauzei la etapa judecării recursului ordinar, de către Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție.

Soluția Colegiului penal de a dispune rejudecarea cauzei la etapa judecării recursului ordinar de către Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție este condiționată de faptul că, instanța de recurs a fost sesizată cu recursuri ordinare atât de către apărare cât și de acuzator, caz în care, echitatea cere rejudecarea cauzei, pentru a nu leza dreptul apărării la un proces echitabil.

10. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi respinse ca inadmisibile din următoarele considerente (*pct. 5. și 5.1. din decizie*).

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul instanța de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare (*pct. 5. și 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu $\frac{1}{3}$ a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că, în situația în care în rechizitoriu este indicat că: „*Circumstanțe ce ar agrava vinovăția lui Topciu Alexandru, conform art. 77 CP RM - nu au fost stabilite*” (f.d. 209), inculpatul a recunoscut integral vina solicitând judecarea cauzei în procedura simplificată, nu are antecedente penale, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, este angajat în câmpul muncii, se caracterizează pozitiv la locul de muncă și de trai, este căsătorit, întreține un copil minor, soția este însărcinată, corectarea și reeducarea acestuia este posibilă fără izolare de societate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pentru o perioadă de probațiune, conform art. 90 Cod penal (pct. 2., 4. din decizie).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, fiind una echitabilă și proporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cât și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

În același timp, recursurile de pe rol, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale aplicate inculpatului (pct. 2.- 5.1. din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 55 alin. (1) Cod penal, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, persoana poate fi liberată de răspundere penală și trasă la răspundere contravențională, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea și acuzarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 2.-5.1. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că au adoptat hotărâri care conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt neîntemeiate.

Pe lângă aceasta, concluzia că recursurile ordinare sunt neîntemeiate este conformă și constatărilor instanței de recurs în anulare, potrivit deciziei din 08.04.2021, că: „...la momentul examinării cauzei în instanța de recurs, pedeapsa penală

constituind măsura de constrângere și mijlocul de punere în executare, în conformitate cu prevederile art. 276 alin. (4) Cod de executare era executată - era stins raportul juridic de executare a pedepsei penale, adică obligația condamnatului de a executa pedeapsa și dreptul organului de stat de a cere executarea pedepsei. Ori, lipsurile și restricțiile impuse de instanță au curs și au provocat efecte juridice asupra subiectului, neîntrerupt până la data de 16 octombrie 2020, iar schimbarea modului de executare a pedepsei, prin excluderea art. 90 Cod penal în privința condamnatului, după data de 16 octombrie 2020, constituie în sine încălcarea dreptului condamnatului garantat de art. 4 alin. (1) Protocol 7 din CoEDO, de a nu fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat. Potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, omisiunile unui organ statal nu pot fi puse în seama condamnatului...”, cât și solicitării apărării invocată în recursul în anulare: „...casarea deciziei Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 3.11.2020, cu menținerea sentinței primei instanțe din 03.05.2019 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 16.10.2019” (pct. 8., 9. din decizie).

Totodată, se reține că recursul procurorilor este fondat pe aprecierea unor circumstanțe în fapt și în drept improprii speței de pe rol, cum ar fi că: „...o decizie de condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru comiterea infracțiunii imputate lui Tincu Vasiliu, nu va atinge scopul prevenirii de comitere de noi infracțiuni de către inculpat, care locuiește în vecinătate cu victima și mai persistă ură față de acesta, căruia nici nu i-a achitat prejudiciul încasat de către instanță de fond...”, fiind lipsit, astfel, de orice suport legal (pct. 5. din decizie)

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că el este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce sunt neîntemeiate, recursurile vizate urmează a fi respinse ca inadmisibile.

11. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Motînga Maxim, și procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, de avocatul Tăbîrță Adrian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019, în cauza penală în privința inculpatului Topciu Alexandru XXXXX, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 8 iulie 2021.

Președinte
Judecători

Nadejda Toma
Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun
Victor Boico

OPINIE SEPARATĂ

În conformitate cu prevederile art. 339 alin (7), 340 alin. (3) Cod de procedură penală (în cauza penală în privința lui **Topciu Alexandru XXXXX**)

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău din 03 mai 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, Topciu Alexandru a fost condamnat în baza art. 208/1 Cod penal, la 8 luni închisoare. În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 1 an.

2. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019, apelul avocatului a fost respins, ca nefondat, admis apelul declarat de procuror, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre. Corpul delict - laptopul marca „Toshiba”, model „Satellite C55-B5100”, nr. seriei XXXXX, a fost confiscat, cu predarea instituției competente. În rest, sentința a fost menținută.

3. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 iunie 2021, a fost adoptată următoarea soluție: *„Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate către procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Motînga Maxim, și procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, de avocatul Tăbîrță Adrian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019, în cauza penală în privința inculpatului Topciu Alexandru XXXXX, cu menținerea hotărârii atacate. Decizia este irevocabilă.”*

4. Am semnat cu respect decizia, însă nu am susținut soluția adoptată și consider, că în speță urma a fi pronunțată o decizie de admitere a recursurilor declarate, cu casarea deciziei instanței de apel și remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

După cum rezultă din materialele cauzei, prin decizia instanței de apel din 16 octombrie 2019, în privința inculpatului Topciu Alexandru XXXXX a fost menținută pedeapsa aplicată prin sentință, de 8 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în baza art. 90 Cod penal, pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Având în vedere argumentele invocate în recursuri, consider că instanțele de fond insuficient au abordat condițiile ce vizează circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat, și nu au luat în considerație faptul că, prin săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208/1 Cod penal - pornografia infantilă, se atentează la integritatea fizică și psihică a copilului, întrucât această infracțiune face parte din categoria infracțiunilor contra familiei și a minorilor.

Astfel, potrivit art. 27 din Convenția ONU cu privire la Drepturile copilului, statele-părți (printre care se numără și Republica Moldova) recunosc dreptul oricărui copil la un nivel de viață suficient pentru a permite dezvoltarea sa fizică, psihică, spirituală, morală și socială.

De asemenea, art. 34 al aceluiași act prevede că, statele părți se angajează să protejeze copilul contra oricărei forme de exploatare sexuală și de violență sexuală. În acest scop, statele vor lua în special toate măsurile corespunzătoare pentru a împiedica exploatarea copiilor în scopul prostituției, în scopul producției de spectacole sau de materiale cu caracter pornografic.

Potrivit alin. (4) al art. 50 al Constituției Republicii Moldova, exploatarea minorilor, folosirea lor în activități care le-ar dăuna sănătății, moralității sau care le-ar pune în primejdie viața ori dezvoltarea morală sunt interzise.

Conform alin. (2) al Protocolului opțional la Convenția cu privire la Drepturile Copilului, prin pornografie cu copil se înțelege orice reprezentare, prin orice mijloc, a unui copil care este implicat într-o activitate sexuală explicită, reală sau simulată, sau orice reprezentare a organelor sexuale ale unui copil, în primul rând cu scop sexual.

Obiectul juridic îl reprezintă relațiile sociale cu privire la dezvoltarea socială, spirituală și morală a minorului, apărute împotriva pornografiei infantile, care este una din formele exploatării sexuale a copiilor. Prin urmare, materialele cu imagini foto/video ale abuzului sexual și exploatării sexuale a copiilor, este infracțiunea care succedă toate formele de abuz sau exploatare a copiilor, fiind un așa numit „produs” și o urmă a unei infracțiuni comise în privința copilului.

Având în vedere motivele expuse supra, consider că instanțele de fond neîntemeiat și nemotivat au aplicat în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, deoarece nu s-a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 75 Cod penal, insuficient au abordat condițiile ce vizează circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat, nu au luat în considerație că prin săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208/1 Cod penal - pornografia infantilă, se atentează la integritatea fizică și psihică a copilului, întrucât această infracțiune face parte din categoria infracțiunilor contra familiei și a minorilor. Astfel, la aplicarea pedepsei cu suspendare condiționată, instanțele de fond urmau să țină cont de impactul social negativ al acestei categorii de infracțiuni, cât și de necesitatea de protejare a copiilor împotriva abuzurilor sexuale, precum și a încălcării vieții lor private, dar și protejarea moralei.

În temeiul art. 339 alin. (7) Cod de procedură penală, expun și semnez prezenta opinie separată, care se anexează la dosar.

Judecător

Toma Nadejda